

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น สามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น
2. เพื่อนำเสนอวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มได้แก่

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 383 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น จำนวน 179 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เป็นผู้ตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน และครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น จำนวน 7 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจงเพื่อสังเกตวิธีการสอนภาษาอังกฤษของครูที่ใช้สอนผู้เรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสำรวจแบบการเขียนภาษาอังกฤษฉบับภาษาไทย และแบบสำรวจแบบการเขียนภาษาอังกฤษฉบับภาษาอังกฤษ
2. แบบสังเกตวิธีการสอนภาษาอังกฤษ
3. ตารางวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสำรวจแบบการเขียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำแบบสำรวจแบบการเขียนภาษาอังกฤษฉบับภาษาไทย และ แบบสำรวจแบบการเขียนภาษาอังกฤษฉบับภาษาอังกฤษ มาทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการเดียวกันดังนี้

- 1.1 ข้อมูลตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสำรวจแบบการเขียนภาษาอังกฤษ นำมาแจกแจงความดีและหาค่าร้อยละเป็นรายชื่อ
- 1.2 ข้อมูลตอนที่ 2 แบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน นำมาแจกแจงความดี และหาค่าร้อยละเป็นรายชื่อ แล้วพิจารณาว่ารายชื่อใดบ้างที่มีผู้ตอบร้อยละ 60 ขึ้นไป ถือว่ารายชื่อนั้นเป็นแบบการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม
- 1.3 เปรียบเทียบแบบการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างแบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และแบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น เพื่อศึกษาความแตกต่างในรายชื่อที่เป็นแบบการเขียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และรายชื่อที่เป็นเฉพาะแบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ตลอดจนศึกษาความแตกต่างกันในรายชื่อที่เป็นแบบการเขียนภาษาอังกฤษเหมือนกันของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยการใช้การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi - Square)

2. การสังเกตวิธีการสอนภาษาอังกฤษ

นำแบบสังเกตวิธีการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และแบบสังเกตวิธีการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอคะ ประเทศญี่ปุ่น มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการเดียวกันกล่าวคือ นำพฤติกรรมที่สังเกตได้ในแต่ละข้อมาแจกแจงความถี่ หากำร้อยละ และหากำร้อยละเฉลี่ยของจำนวนพฤติกรรมที่พบทั้งหมด เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเลือกพฤติกรรม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษข้อที่มีค่ามากกว่าค่าร้อยละเฉลี่ย ไปจำแนกตามพฤติกรรมบ่งชี้วิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ ทั้งนี้ถ้าพฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษข้อที่มีค่ามากกว่าค่าร้อยละเฉลี่ยตรงกับพฤติกรรมบ่งชี้วิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีหนึ่ง ๆ คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอคะ ประเทศญี่ปุ่น ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีนั้น ๆ

3. การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ

นำมาทำการวิเคราะห์โดยแบ่งออกเป็นสองตาราง ได้แก่ ตารางวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ และตารางวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอคะ ประเทศญี่ปุ่นกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์เช่นเดียวกันดังต่อไปนี้

3.1 นำแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมาตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ โดยนำมาเปรียบเทียบกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธี ตามที่ได้กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างวิธีการสอนภาษาอังกฤษและแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

3.2 พิจารณาแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนว่าตรงกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ เป็นจำนวนกี่ข้อ และคิดเป็นร้อยละเท่าใดของแบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอน

ภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ หากคิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีนั้น
เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่พบผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์แบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และแบบการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา
กรุงเทพมหานครมีแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในบริบท
ด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพนักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าชอบเรียน
ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างมีระบบระเบียบ ร้อยละ
91.906 ลำดับรองลงมาระบุว่าอยากเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีการจัดสภาพแวดล้อม
ให้คล้ายกับการเรียนอยู่ในประเทศเจ้าของภาษาร้อยละ 85.640

ด้านอารมณ์นักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าการเรียนภาษาอังกฤษและ
ทำกิจกรรมในบางครั้งจะใช้เวลาานแต่ฉันก็ไม่เบื่อร้อยละ 88.773 ลำดับรองลงมา
เมื่อฉันพบอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษฉันจะหาทางแก้ไขให้อุปสรรคนั้นหมดไปร้อยละ
79.896

ด้านสังคมนักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าฉันจะเรียนภาษาอังกฤษและ
ทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีหากได้ทำร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่มร้อยละ 79.896 ลำดับรองลงมา
ระบุว่าฉันจะเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีหากได้ทำร่วมกับเพื่อนทั้งชั้น
ร้อยละ 67.363

ด้านการรับรู้ภาษานักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าหากฉันได้มีโอกาสพูด และใช้ภาษาอังกฤษสนทนาสื่อสารบ่อยๆ ฉันคิดว่าจะทำให้เรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ร้อยละ 90.601 ลำดับรองลงมาระบุว่าหากฉันได้เขียน ได้จับบันทึกสิ่งที่เรียนจะทำให้ฉันเรียนรู้อังกฤษ ได้ดี และฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษถ้าครูเขียนเนื้อหาที่สอนลงบนกระดานดำ หรือแผนภูมิ ตลอดจนใช้ภาพ ของจริง หรือของจำลองประกอบร้อยละ 86.423

ด้านวัฒนธรรมนักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าฉันชอบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษที่สนุกสนานร้อยละ 94.517 ลำดับรองลงมาระบุว่าฉันชอบการเรียนและการทำกิจกรรม ทางภาษาที่เพื่อนต่างช่วยเหลือร่วมมือกันร้อยละ 91.645

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมือง พญาโอ๊ะ ประเทศญี่ปุ่น สามารถเรียนรู้อังกฤษได้ดีในบริบทด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพนักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าห้องเรียน ภาษาอังกฤษที่มีแสงสว่างมากจะช่วยให้ฉันเรียนรู้อังกฤษได้ดีร้อยละ 89.944 ลำดับรอง ลงมาระบุว่าฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศอุ่นสบายร้อยละ 69.294

ด้านอารมณ์นักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าแม้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษ บางครั้งทำให้ฉันสับสน ไม่เข้าใจและไม่รู้ว่าสิ่งใดถูกหรือผิดแต่ฉันก็ยังอดทนและตั้งใจที่สุด ร้อยละ 89.385 ลำดับรองลงมาระบุว่าฉันเรียนภาษาอังกฤษตลอดจนทำกิจกรรมทางภาษาได้ดี ถ้าครูชมเชย พูดให้กำลังใจหรือแสดงกิริยาท่าทางชื่นชมฉันร้อยละ 82.123

ด้านสังคมนักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าฉันจะเรียนภาษาอังกฤษและ ทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีถ้าได้ทำร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่มร้อยละ 92.737 ลำดับรองลงมา ระบุว่าฉันต้องการเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับ ไกล่เคียงเจ้าของภาษาร้อยละ 78.212

ด้านการรับรู้ภาษานักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าฉันชอบการเรียนภาษา ที่เปิดโอกาสให้ฉันฝึกปฏิบัติใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ร้อยละ 91.620 ลำดับรองลงมา ระบุว่าฉันชอบเรียนรู้อังกฤษถ้าครูเขียนเนื้อหาทางภาษาที่สอนลงบนกระดานดำหรือ แผนภูมิ ตลอดจนใช้ภาพ ของจริง หรือของจำลองประกอบร้อยละ 91.061

ด้านวัฒนธรรมนักเรียนจำนวนมากที่ถูกระบุว่าฉันชอบการเรียนการสอนภาษาที่สนุกสนานร้อยละ 94.972 ลำดับรองลงมาระบุว่าฉันชอบการเรียนและการทำกิจกรรมทางภาษาที่เพื่อนต่างช่วยเหลือร่วมมือกันร้อยละ 85.457

2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนภาษาอังกฤษ

เมื่อนำแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูโกะ ประเทศญี่ปุ่น มาเปรียบเทียบกันพบว่าแบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่แตกต่างกันโดยเป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และเป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดเขตเมืองปูโกะ ประเทศญี่ปุ่น มีดังต่อไปนี้

แบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่เป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้แก่ ข้อที่ว่า ฉันสามารถทำกิจกรรมทางภาษาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นสบาย ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างมีระบบระเบียบ ฉันสามารถทำงานและกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างดีไม่ว่าจะสนใจหรือไม่ก็ตาม ฉันสามารถทำงานหรือทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายตามลำดับความสำคัญ ก่อน-หลัง ฉันชอบการเรียนที่ให้ฝึกฝนการใช้ภาษาด้วยการทำแบบฝึกหัด ฉันสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีถ้าได้ฝึกใช้ภาษาแบบแยกทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ฉันสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีถ้าได้ฝึกใช้ภาษาแบบทักษะสัมพันธ์ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ฉันชอบครูภาษาอังกฤษที่เข้าสอนตรงเวลา ฉันชอบเรียนในห้องเรียนที่ทุกคนทำกิจกรรมอย่างเป็นระเบียบ ฉันเชื่อฟังและตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน ฉันจะวางแผนในการทำงานเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนด และข้อที่ว่าฉันสามารถทำงานและทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนดเสมอโดยไม่ต้องให้ใครมาคอยเตือน

แบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ว่า ฉันสามารถทำกิจกรรมทางภาษาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่มีบรรยากาศอบอุ่น ฉันสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างยืดหยุ่นและสะดวกในการทำกิจกรรม และข้อที่ฉันชอบทำกิจกรรมทางภาษาที่มีการให้รางวัล

เมื่อนำรายชื่อของแบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่เหมือนกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น มาทำการเปรียบเทียบด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ พบว่ามีแบบการเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังต่อไปนี้

ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ว่าฉันสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่เงียบไม่มีเสียงดังอีกที ห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีแสงสว่างมากจะช่วยให้ฉันเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี และข้อที่ฉันอยากเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีการจัดสภาพแวดล้อมให้คล้ายกับการเรียนอยู่ในประเทศเจ้าของภาษา

ด้านอารมณ์ ได้แก่ว่าการเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมในบางครั้งจะใช้เวลาานแต่ฉันก็ไม่เบื่อ และข้อที่ว่าแม้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษบางครั้งทำให้ฉันสับสน ไม่เข้าใจและไม่รู้ว่าจะทำอะไรหรือคิด แต่ฉันก็ยังสนใจและตั้งใจที่สุด

ด้านสังคม ได้แก่ว่าฉันจะเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีหากได้ทำร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม และข้อที่ฉันต้องการเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงเจ้าของภาษา

ด้านการรับรู้อาษา ได้แก่ว่าฉันชอบเรียนรู้อาษาอังกฤษผ่านการฟัง เช่น ฟังเทป ฟังบทสนทนา ฟังเพลงภาษาอังกฤษ เป็นต้น และข้อที่ว่าหากฉันได้เขียนหรือได้จดบันทึกสิ่งที่เรียนจะทำให้ฉันเรียนรู้ภาษา อังกฤษได้ดี

ด้านวัฒนธรรม ไม่พบแบบการเขียนภาษาอังกฤษข้อที่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญ

3. ผลการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูใช้สอน

จากการนำแบบสังเกตวิธีการสอนภาษาอังกฤษไปรวบรวมข้อมูลพฤติกรรม
การเขียนการสอนภาษาอังกฤษและนำพฤติกรรมการเขียนการสอนภาษาอังกฤษที่สังเกตพบ
มาจำแนกตามพฤติกรรมบ่งชี้วิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ (รายละเอียดในภาคผนวก ก)
พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานศึกษา
กรุงเทพมหานคร และครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดเขตเมือง ชุมโอคะ ประเทศญี่ปุ่น ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนัก
การศึกษากรุงเทพมหานครใช้วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และกรรไพล วิธีการสอนแบบ
ฟัง - พูด และวิธีการสอนตามทฤษฎีการเขียนแบบความรู้ความเข้าใจ

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดเขตเมืองชุมโอคะ ประเทศญี่ปุ่นใช้วิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนแบบฟัง-พูด
วิธีการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และ
วิธีการสอนแบบจักรวน

4. ผลการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานศึกษากรุงเทพ มหานคร และวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองชุมโอคะ ประเทศญี่ปุ่น

วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกัตภาพ วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ และวิธีการสอนแบบตรง

วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิธีการสอนแบบเจียบ และวิธีการสอนแบบตรง

5. ผลการเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้สอนกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น

จากข้อมูลที่พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครใช้วิธีการสอนจำนวน 3 วิธี ได้แก่ แบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบฟัง - พูด และวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ และพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกัตภาพ วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ และวิธีการสอนแบบตรง ทั้งนี้พบว่าในบรรดาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูนำมาใช้สอน เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ 2 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล และวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ ส่วนวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอีก 3 วิธี อันได้แก่วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกัตภาพ และวิธีการสอนแบบตรง ครูไม่ได้นำมาใช้

จากข้อมูลที่พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกุโอกะ ประเทศญี่ปุ่นใช้วิธีการสอนจำนวน 5 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนแบบฟัง - พูด วิธีการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธีการสอนแบบชักชวน และพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกุโอกะ ประเทศญี่ปุ่น สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และวิธีการสอนแบบตรง ทั้งนี้พบว่าในบรรดาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนนำมาใช้นั้นมีอยู่เพียง 1 วิธีที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนซึ่งได้แก่ วิธีการสอนแบบตรง ส่วนวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีก 2 วิธี อันได้แก่วิธีการสอนแบบเจียบ และวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ ครูไม่ได้นำมาใช้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่พบผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายความสำคัญดังต่อไปนี้

1. อภิปรายผลการวิเคราะห์แบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกุโอกะ ประเทศญี่ปุ่น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครมีแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในบริบทต่าง ๆ ดังที่จะอภิปรายต่อไปนี้

ในด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพผลการวิจัยพบว่านักเรียนจำนวนมากที่สุด ระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่ จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นระบบระเบียบ แสดงให้เห็นว่าลักษณะการจัดห้องเรียนอย่างมีระบบระเบียบ

เป็นบริบทที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้เป็นไปได้ว่าถ้านักเรียนได้เรียนในห้องเรียนที่มีลักษณะดังกล่าวจะทำให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี ครูผู้สอนจึงควรคำนึงถึงลักษณะการจัดห้องเรียนดังกล่าว เพื่อสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษบนพื้นฐานของห้องเรียนที่เป็นระเบียบได้อย่างเหมาะสม ลำดับรองลงมา นักเรียนระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่มีการจัดสภาพแวดล้อมให้คล้ายกับการเรียนอยู่ในประเทศเจ้าของภาษา แสดงให้เห็นว่าลักษณะการจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้คล้ายกับการเรียนอยู่ในประเทศเจ้าของภาษา เป็นอีกบริบทหนึ่งที่เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้ลักษณะแบบการเรียนของนักเรียนที่ชอบการจัดสภาพแวดล้อมดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural way) ที่มีความเชื่อพื้นฐานว่าถ้าผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของภาษาที่เรียนโดยจัดให้นักเรียนได้มีโอกาสอยู่ในสภาพแวดล้อมของภาษาที่เรียน (Immersion) หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับภาษาที่เรียนนักเรียนจะเกิดความคุ้นเคยกับสภาพของการใช้ภาษานั้น ๆ อันจะนำไปสู่การเชื่อมโยงทักษะต่าง ๆ ทางภาษาที่ได้พบเห็นเข้าด้วยกัน และนำไปสู่การใช้ภาษาที่เรียนได้ในที่สุด (ทิพวัลย์ มาแสง, 2532) ครูผู้สอนจึงน่าจะจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งอาจทำให้นักเรียนกลุ่มนี้มีความสามารถใช้อังกฤษได้ต่อไป

ในด้านอารมณ์ผลการวิจัยพบว่านักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมแม้ว่าในบางครั้งจะใช้เวลานานแต่ก็ไม่รู้สึกเบื่อ การที่นักเรียนสามารถเรียนหรือทำกิจกรรมได้เป็นเวลานานโดยไม่เบื่อ แสดงให้เห็นถึงช่วงสมาธิในการเรียนที่ยาวนานของผู้เรียน ซึ่งถือได้ว่าเป็นคุณสมบัติที่ดีในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ตามที่เสรี เกียรติบรรณ (2529) ได้ศึกษาไว้ นอกจากนี้แล้วลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ปลูกฝังในเรื่องของมีขันติ กล่าวคือมีความอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยที่เกิดขึ้นกับทั้งร่างกายและจิตใจ (วิทย์ วิศทเวทย์ และ เสฐียรพงษ์ วรรณปก, ม.ป.ป.) หลักคำสอนของพระพุทธศาสนาดังกล่าว น่าจะเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งที่หล่อหลอมให้นักเรียนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นพุทธศาสนิกชนเป็นคนที่มีความอดทน และนำไปสู่การเป็นผู้ที่มีช่วงสมาธิในการเรียนที่ยาวนาน ลำดับรองลงมา นักเรียนระบุว่าเมื่อฉันพบอุปสรรค

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นจะหาทางแก้ไขให้อุปสรรคนั้นหมดไป แสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่พบในการเรียน ในทางตรงกันข้ามนักเรียนกลับต้องการแก้ไขอุปสรรคที่พบให้หมดไป ทั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อสันนิษฐานว่าการที่นักเรียนส่วนใหญ่มีแบบการเรียนในลักษณะนี้ อาจเป็นผลมาจากการอบรมสั่งสอนของสังคมไทยที่มีรากฐานมาจากหลักธรรมทางพุทธศาสนาเป็นคัมภีร์ของอริยสัจ 4 อันเป็นแนวทางทำให้นักเรียนรู้ถึงเหตุของปัญหาและสามารถหาแนวทางแก้ไขได้ นอกจากนี้แล้วลักษณะดังกล่าวยังสอดคล้องกับลักษณะของนักเรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามที่เสรี เกียรติบรรลือ (2529) ได้ศึกษาไว้กล่าวคือ ลักษณะของการไม่เข้าไปเรียนหรือทำงานอย่างอื่นหากยังไม่สามารถแก้ไขอุปสรรคที่พบ จึงเป็นไปได้ว่านักเรียนกลุ่มนี้มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากมีทักษะในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ในด้านสังคมผลการวิจัยพบว่านักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีหากได้ทำร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม แสดงให้เห็นว่าการทำงานเป็นกลุ่มเป็นบริบทหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของเรด (Reid, 1987) ที่ศึกษาพบว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่สามารถเรียนได้ดีหากได้เรียนเป็นกลุ่ม นอกจากนี้แล้วเรื่องของการเรียนเป็นกลุ่มยังเป็นจุดเน้นที่ปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนตามหลักสูตรประถมศึกษาเสมอมา (กรมวิชาการ, 2540) ซึ่งน่าจะเป็นเหตุให้ผู้เรียนชอบเรียนในลักษณะนี้ ดังนั้นในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูจึงควรจัดในลักษณะการเรียนแบบกลุ่มเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีหากได้ทำร่วมกับเพื่อนทั้งชั้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนร่วมกับเพื่อนทั้งชั้นก็เป็นอีกบริบทหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ทั้งนี้เป็นไปได้ว่าลักษณะการเรียนร่วมกับเพื่อนทั้งชั้นนั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานวัฒนธรรมกลุ่มของสังคมไทย หากแต่เป็นกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น นักเรียนจึงไม่รู้สึกละเลยต่อการทำกิจกรรมในลักษณะนี้ ดังนั้นครูจึงสามารถนำกิจกรรมทั้งชั้นมาใช้ เพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ในด้านการรับรู้ภาษานักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีถ้ามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารบ่อย ๆ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมองเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และต้องการโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับจุดเน้นตามหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ที่เน้นให้นักเรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสาร (กรมวิชาการ, 2540) แต่ในสภาพจริงของประเทศไทยนั้น นักเรียนมีโอกาสน้อยหรือแทบจะไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารภายนอกห้องเรียน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2534 : 2) จึงเป็นไปได้ว่าสาเหตุดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ไม่ดี นักเรียนจึงต้องการโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารบ่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรออกแบบการสอนตลอดจนจัดประสบการณ์ให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารบ่อย ๆ เพื่อตอบสนองต่อแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีหากได้เขียนหรือได้จดบันทึกสิ่งที่เรียน แสดงให้เห็นว่าการเขียนและการจดบันทึกสิ่งที่เรียนเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาของนักเรียน ลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ตามที่จอห์นสัน (Johnson, 1980) ได้ทำการศึกษาไว้ ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวอาจเกิดจากความคุ้นเคยอันเป็นผลมาจากการฝึกที่นักเรียนได้รับมาจากระบบโรงเรียนไทย ซึ่งมีความเชื่อว่าการให้นักเรียนจดบันทึกความรู้หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้เรียน สามารถเพิ่มพูนความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนได้ (กรมวิชาการ, 2540) ดังนั้นในการออกแบบการสอนสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ครูผู้สอนจึงอาจต้องจัดเวลาให้นักเรียนได้เขียน และได้จดบันทึกสิ่งที่เรียนเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ลำดับรองลงมาอีกข้อหนึ่งนักเรียนระบุว่าชื่นชอบเรียนภาษาอังกฤษถ้าครูเขียนเนื้อหาที่สอนลงบนกระดานดำ แผนภูมิตลอดจนใช้ภาพ ของจริง หรือของจำลองประกอบ ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนไม่คุ้นเคย เนื่องจากเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาประจำชาติของผู้เรียนในการสอน การใช้สื่อการสอนที่นักเรียนสามารถมองเห็นประกอบในการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและน่าจะทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูสอนได้ดีขึ้น นอกจากนี้แล้วลักษณะการเรียนรู้ผ่านทักษะการมองเห็นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเรด (Reid, 1987) ที่พบว่านักเรียนไทยจะเรียนด้วยการใช้สายตา (Visual Learning) ดังนั้นครูจึงควรนำสื่อการสอนในลักษณะดังกล่าว มาใช้เพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

ในด้านวัฒนธรรมผลการวิจัยพบว่านักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าชอบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่สนุกสนาน ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของคนไทยที่รักความสนุกสนาน (วริยา ศิวะศิริยานนท์ และ ทวีวัฒน์ บุญจริกวิวัฒน์, 2523) ลักษณะดังกล่าวน่าจะมีส่วนให้นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่สนุกสนาน ครูผู้สอนจึงควรพยายามออกแบบการเรียนการสอนให้บรรยากาศของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นบรรยากาศที่สนุกสนานเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนและทำกิจกรรมทางภาษา ได้ดีด้านเพื่อนต่างช่วยเหลือร่วมมือกัน ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับวัฒนธรรมและบุคลิกภาพของคนไทยที่เน้นการพึ่งพาอาศัย และช่วยกันทำกิจการงานต่าง ๆ (สุพัตรา สุภาพ, 2534 :26) จึงน่าจะส่งผลให้นักเรียนมีแบบการเรียนที่ชอบการช่วยเหลือร่วมมือกัน ในเรื่องนี้มีการศึกษาของบุษบา ไชคช่วยชู (2537 : 27) สนับสนุนว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือร่วมมือกันในการเรียน สามารถช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะที่ให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือร่วมมือกันในการเรียนเพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น มีแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในบริบทด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ในด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพนักเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีแสงสว่างมาก ทั้งนี้อาจเป็นผลของลักษณะทางกายภาพของเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งอยู่ในเขตอบอุ่น กล่าวคืออยู่ระหว่างละติจูดที่ 33 องศา 35 องศาเหนือ (Fukuoka Prefecture Tourist Association, 1998 : 4) อันเป็นเขตที่จะได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์น้อย ดังนั้นแสงสว่างในห้องเรียนโดยทั่วไปซึ่งเปิดรับแสงสว่างจากภายนอก อาจไม่พอเพียงที่จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดี นักเรียนจึงต้องการแสงสว่างมากในห้องเรียน ดังนั้นครูจึงควรคำนึงถึงเรื่องแสงสว่างภายในห้องเรียนและพยายามทำให้ห้องเรียนมีแสงสว่างมากเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่า

สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่มีบรรยากาศอุ่นสบาย ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจาก ลักษณะภูมิอากาศของเมืองฟูกุโอกะนั้นค่อนข้างเย็นกว่าคือ มีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีประมาณ 15 องศาเซลเซียส (สำลี ทองธิว, 2540 : 46) ซึ่งเป็นอุณหภูมิที่ต่ำกว่าข้อกำหนดของอุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับห้องเรียนซึ่งควรอยู่ระหว่าง 22 - 27 องศาเซลเซียส (พัฒน์ สุจ้านงค์, 2527 : 72) ด้วยเหตุนี้อาจทำให้นักเรียนรู้สึกเย็นเกินไปในขณะที่เรียน และอาจส่งผลให้เรียนรู้ได้ไม่เต็มที่ นักเรียนจึงต้องการเรียนในห้องเรียนที่มีบรรยากาศอุ่นสบาย ดังนั้นครูจึงควรคำนึงถึงเรื่องอุณหภูมิภายในห้องเรียน เพื่อออกแบบห้องเรียนให้มีอุณหภูมิที่เอื้อให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

ในด้านอารมณ์นักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าแม้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษในบางครั้งทำให้ฉันสับสน ไม่เข้าใจและไม่รู้ว่าสิ่งใดถูกหรือผิดแต่ฉันก็ยังอดทนและตั้งใจเรียนที่สุด แสดงให้เห็นว่านักเรียนเป็นบุคคลที่มีความอดทนและตั้งใจในการเรียน ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ดีตามรูปแบบที่สเติร์น (Stern อ้างถึงใน เกศสุดา รัชฎาวิชิตร์กุล, 2530) ได้ศึกษาไว้โดยสรุปว่า ผู้ที่มีวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ดีต้องมีความอดทนและพยายามที่จะใช้ภาษาแม้ว่าในบางครั้งจะไม่เข้าใจหรือมีความรู้ที่ไม่เพียงพอต่อการใช้ภาษาก็ตาม นอกจากนี้แล้วความอดทนและความตั้งใจยังเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับลักษณะนิสัยของชนญี่ปุ่น ที่ได้รับการปลูกฝังสืบต่อกันมา เนื่องจากตามประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น ชาวญี่ปุ่นต้องอดทนต่อสภาพภูมิประเทศที่เป็นเกาะและภูเขา อดทนต่อภูมิอากาศที่หนาวเย็น อดทนต่อภัยธรรมชาติ อาทิ แผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด อดทนต่อการอยู่ในฐานะประเทศที่แพ้สงคราม (ฉรงค์ สิ้นสวัสดิ์, 2524: 10-11) ลักษณะการปลูกฝังในเรื่องดังกล่าว อาจจะเป็นพื้นฐานหล่อหลอมให้นักเรียนชาวญี่ปุ่นเป็นบุคคลที่มีความอดทนและตั้งใจในการเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษตลอดจนทำกิจกรรมทางภาษาได้ดี ถ้าครูชมเชย พูดให้กำลังใจ หรือแสดงกิริยาท่าทางชื่นชม แสดงให้เห็นว่าการเสริมแรงด้วยคำพูดและท่าทางของครูมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาของนักเรียนกลุ่มนี้ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการสอนสำหรับนักเรียนครูควรคำนึงถึงเรื่องดังกล่าวเพื่อจะได้นำการเสริมแรงในสิ่งที่นักเรียนต้องการมาใช้เป็นสิ่งเร้าในการเรียนการสอน เพื่อให้ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

ในด้านสังคมนักเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าสามารถเรียนและทำกิจกรรมได้ดีถ้าได้ทำร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม แสดงให้เห็นว่าการเรียนเป็นกลุ่มมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของเรด (Reid, 1987) ที่พบว่านักเรียนญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะเรียนได้ดีหากได้เรียนเป็นกลุ่ม นอกจากนี้แล้วลักษณะดังกล่าวยังสอดคล้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่มีจุดเน้นในเรื่องของการรวมกลุ่มและไม่ทำสิ่งต่าง ๆ ตามลำพัง (เจลิยวฤกษ์จุฬิมล, 2531:121) ซึ่งน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลให้นักเรียนชอบเรียนเป็นกลุ่ม ดังนั้นในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูจึงควรจัดในลักษณะการเรียนเป็นกลุ่มเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงเจ้าของภาษา ผลการวิจัยที่พบนี้น่าจะมาจากการศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่นเริ่มให้ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเพื่อเป็นสื่อกลางในการติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ในโลก (Duppenthaler, Viswat and Onaka, 1989) และในขณะนี้ประเทศญี่ปุ่นกำลังสนับสนุนและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก แต่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นไม่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อีกทั้งครูผู้สอนที่เป็นชาวญี่ปุ่นซึ่งต้องเป็นต้นแบบในการออกเสียง ไม่สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจนเนื่องจากเสียงของภาษาญี่ปุ่นไม่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษ (ฉรงค์ สินสวัสดิ์, 2524; Kitao :1995) ด้วยสาเหตุนี้อาจส่งผลให้นักเรียนต้องการเรียนกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงเจ้าของภาษาเพื่อสามารถเป็นต้นแบบหรือสามารถให้แบบอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้องสำหรับนักเรียนได้ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้จึงควรคำนึงถึงเรื่องดังกล่าวเพื่อจะได้จัดหาครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงเจ้าของภาษามาสอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียน

ในด้านการรับรู้ภาษานักเรียนส่วนใหญ่ระบุว่าสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีหากครูเปิดโอกาสให้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนต้องการเรียนภาษาด้วยการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของเรด (Reid, 1987) ที่พบว่าแบบการเรียนแบบปฏิบัติ (Kinesthetic Learning) เป็นแบบการเรียนของนักเรียนญี่ปุ่น นอกจากนี้ลักษณะดังกล่าว

ยังสอดคล้องกับลักษณะของนักเรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศตามที่คาร์รอล (Carroll cite in Bert and others, 1977) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า นักเรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศต้องเป็นคนที่ชอบฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีการติดต่อสื่อสารจริง ๆ ดังนั้นครูจึงควรออกแบบการสอนให้นักเรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี ถ้าครูเขียนเนื้อหาทางภาษาที่สอนลงกระดานดำหรือแผนภูมิ ตลอดจนใช้ภาพ ของจริงและของจำลองประกอบ ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนไม่คุ้นเคยและค่อนข้างยากสำหรับนักเรียน เนื่องจากเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาประจำชาติในการเรียนสอน การใช้สื่อการสอนที่นักเรียนสามารถมองเห็นได้ประกอบในการเรียนการสอนน่าจะเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูสอนได้ดีขึ้น ดังนั้นในการสอนของครูจึงควรมีสื่อการสอนในลักษณะดังกล่าวประกอบเพื่อเอื้อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี

ในด้านวัฒนธรรมนักเรียนจำนวนมากที่สุดระบุว่าชอบการเรียนการสอนภาษาที่สนุกสนาน ทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจากความกดดันในการเรียนและการแข่งขันกันในระบบโรงเรียนญี่ปุ่น ทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนค่อนข้างเป็นวิชาการที่เคร่งเครียด (ไวเจต, ม.ป.ป.) ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าบรรยากาศของการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวนี้ไม่สอดคล้องกับลักษณะตามวัยของนักเรียนที่ชอบความสนุกสนาน (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2540:72) จึงอาจส่งผลให้นักเรียนต้องการกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนุกสนานเพื่อทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ครูจึงควรพิจารณาในเรื่องดังกล่าวและควรออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นบรรยากาศการเรียนการสอนที่สนุกสนาน เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ลำดับรองลงมานักเรียนระบุว่าสามารถเรียนและทำกิจกรรมทางภาษาได้ดีถ้าเพื่อนต่างช่วยเหลืพร้อมมือนกัน ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เน้นเรื่องของความร่วมมือกันในการทำสิ่งต่าง ๆ (สุริชัย หวันแก้ว, 2530 :187) จุดเน้นดังกล่าวอาจส่งผลให้นักเรียนชอบเรียนในลักษณะที่เพื่อนได้ช่วยเหลืพร้อมมือนกัน ดังนั้นครูจึงควรออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะที่ให้นักเรียนได้มี โอกาสช่วยเหลื

ร่วมมือกันในการทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอน เพื่อให้ให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียนรู้

2. อภิปรายผลการศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เมื่อนำแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น มาเปรียบเทียบกันพบว่าแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษข้อที่แตกต่างกันโดยเป็นแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครและเป็นแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น มีดังต่อไปนี้

แบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษข้อที่เป็นแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้แก่ ข้อที่ว่าฉันชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุ อุปกรณ์ ต่าง ๆ อย่างมีระบบระเบียบ แสดงให้เห็นว่าลักษณะการจัดห้องเรียนที่เป็นระเบียบเป็นสิ่งที่นักเรียนกลุ่มนี้ต้องการ ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าลักษณะดังกล่าวอาจเป็นผลสะท้อนมาจากพื้นฐานวัฒนธรรมไทยอันเป็นสังคมที่มีระเบียบ มีกฎเกณฑ์ มีลำดับชั้นตอน กรอบของสังคมในลักษณะดังกล่าว น่าจะมีอิทธิพลทำให้นักเรียนชอบความมีระเบียบ และชอบลักษณะการจัดห้องเรียนที่มีระเบียบ ครูผู้สอนจึงควรคำนึงถึงลักษณะการจัดห้องเรียนดังกล่าวเพื่อสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษบนพื้นฐานของห้องเรียนที่จัดไว้อย่างเป็นระเบียบได้อย่างเหมาะสม ลำดับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันเชื่อฟังและตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความเคารพครูตลอดจนชอบเรียนจากการฟังครูสอน ซึ่งลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะทางวัฒนธรรมไทยที่ปลูกฝังสืบต่อกันมาให้นักเรียนเคารพและเชื่อฟังครู (ชุกา จิตพิทักษ์, 2528 : 128) ทั้งนี้จึงเป็นไปได้ว่านักเรียนกลุ่มนี้จะสามารถเรียนรู้ได้ดีกับวิธีการสอนที่ครูเป็นผู้นำเสนอเนื้อหา ครูเป็นศูนย์กลางหาวิธีการสอนแบบไวชากรรมและการแปล วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ เป็นต้น ลำดับต่อมาได้แก่

ข้อที่ว่าฉันชอบเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนทุกคนทำกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีระเบียบ ในเรื่องนี้ผู้วิจัยมีข้อสันนิษฐานว่าลักษณะแบบการเรียนดังกล่าวของนักเรียนน่าได้รับอิทธิพลจากพื้นฐานวัฒนธรรมไทยในเรื่องของความมีแบบแผน มีระเบียบ มีกฎเกณฑ์ มีลำดับขั้นตอน อันเป็นกรอบทำให้นักเรียนชอบความมีระเบียบ ซึ่งน่าจะส่งผลต่อรูปแบบการปฏิบัติตนในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทุกคนทำกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระเบียบ ลำดับต่อมาได้แก่วิธีที่ว่าฉันชอบครูภาษาอังกฤษที่เข้าสอนตรงเวลา ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมองเห็นความสำคัญของเรื่องเวลา ซึ่งอาจเป็นผลจากการได้รับการปลูกฝังคุณธรรมตามหลักสูตรประถมศึกษา (กรมวิชาการ, 2535) ทำให้นักเรียนชอบความตรงเวลา และส่งผลให้ชอบครูที่เข้าสอนตรงเวลา เพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างเต็มที่ในเวลาเรียนที่มีอันจำกัด ลำดับต่อมาได้แก่วิธีที่ว่าฉันชอบเรียนและฝึกใช้ภาษาแบบทักษะสัมพันธ์ ฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงให้เห็นว่าการเรียนและฝึกใช้ภาษาแบบทักษะสัมพันธ์เป็นบริบทหนึ่งที่นักเรียนกลุ่มนี้ชอบ ในเรื่องการเรียนภาษาแบบทักษะสัมพันธ์นี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ต้องผสมผสานการสอนในลักษณะทักษะสัมพันธ์ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยไม่แยกออกจากกัน ครูจึงควรนำลักษณะการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบดังกล่าวมาพิจารณาออกแบบการเรียนการสอนเพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียนและส่งเสริมให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ต่อไป ลำดับต่อมาได้แก่วิธีที่ว่าฉันทำงานหรือทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายตามลำดับความสำคัญ ก่อน-หลัง แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถจัดการหรือจัดลำดับความสำคัญของงานที่ได้รับ ทั้งนี้คินน์ และ คินน์ (Dunn and Dunn, 1978) ได้กล่าวถึงแบบการเรียนแบบนี้ไว้ว่าบุคคลที่มีแบบการเรียนแบบนี้จะเป็นบุคคลที่สามารถทำงานเกี่ยวกับการจัดองค์กร(Organization) ได้ดี ลำดับต่อมาได้แก่วิธีที่ว่าฉันจะวางแผนในการทำงานเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนด แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการวางแผนในการเรียนและการทำงานทำให้สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันกำหนด ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะที่ดีของนักเรียน และสอดคล้องกับที่จอห์นสันและเสทิว์น (Johnson, 1980 ; Stern อ้างถึงใน เกศสุดา รัชฎาวิชญ์กุล, 2530) กล่าวไว้โดยสรุปว่า นักเรียนที่มียุทธศาสตร์การวางแผนในการเรียนและการทำงานที่ได้รับมอบหมาย มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ การที่นักเรียนกลุ่มนี้เป็นบุคคลที่มีแบบการเรียนดังกล่าว

น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษได้ต่อไป ถ้าจับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันสามารถทำกิจกรรมทางภาษาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นสบาย ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะภูมิอากาศของเมืองไทยซึ่งเป็นเมืองร้อนเนื่องจากตั้งอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตร ซึ่งทำให้มีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดทั้งปีประมาณ 28.1 องศาเซลเซียส ทั้งนี้ลักษณะของอุณหภูมิดังกล่าวร้อนเกินกว่าข้อกำหนดของอุณหภูมิที่พอเหมาะสำหรับห้องเรียนโดยทั่วไปซึ่งตั้งอยู่ในระหว่าง 22-27 องศาเซลเซียส (พัฒนาพงศ์, 2527 : 72) จึงอาจเป็นสาเหตุให้นักเรียนรู้สึกร้อนในขณะที่เรียนทำให้เรียนรู้ได้ไม่เต็มที่ นักเรียนจึงชอบห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นสบาย เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้ครูจึงควรคำนึงถึงและควรพยายามหาทางทำให้ห้องเรียนมีบรรยากาศเป็นสบายเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ถ้าจับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันชอบการเรียนที่ให้อิสระในการใช้ภาษาด้วยการทำแบบฝึกหัด แสดงให้เห็นว่าการทำแบบฝึกหัดมีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นผลของความคุ้นเคยกับสภาพการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนของไทยที่เน้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในวิชาต่าง ๆ เนื่องจากมีความเชื่อว่าการทำแบบฝึกหัดเป็นการทำให้นักเรียนได้นำความรู้จากบทเรียนมาใช้ซึ่งจะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดี เมื่อนักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับลักษณะการเรียนเช่นนี้ทำให้นักเรียนต้องการการเรียนที่มีแบบฝึกหัดให้ทำ เป็นต้น ดังนั้นในการออกแบบการสอนของครูจึงควรมีแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนทำประกอบเพื่อเอื้อต่อแบบการเรียนของนักเรียน ถ้าจับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันชอบเรียนและฝึกใช้ภาษาแบบแยกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงให้เห็นว่านักเรียนชอบเรียนและฝึกใช้ภาษาแบบแยกทักษะ ในเรื่องของการเรียนภาษาแบบแยกทักษะนี้มีการศึกษาของ นิดา (Nida อ้างถึงใน พวงเพ็ญ อินทรประวัติ, 2523 : 119) ที่พบว่าการสอนภาษาที่ได้ผลควรทำตามลำดับขั้นเพื่อให้มีพื้นฐานในแต่ละทักษะให้ดีกว่าก่อนโดยเริ่มจากการฟัง การพูด การอ่าน และขั้นสุดท้ายคือการเขียน นอกจากนี้จากการศึกษาของสุวรรณิ เต็งอำนวย และคณะ (มปป. : 1) พบว่า การสอนภาษาอังกฤษแบบแยกทักษะให้กับนักเรียนได้ผลดีกว่าการสอน ทั้งสี่ทักษะในครั้งเดียว แสดงให้เห็นว่าการเรียนภาษาแบบแยกทักษะก็เป็นบริบทที่เอื้อต่อการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่านักเรียนชอบการเรียนในลักษณะนี้น้อยกว่าการเรียนภาษาแบบทักษะสัมพันธ์ ดังนั้นจึงเป็นประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาเพื่อจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับลักษณะของการเรียนการสอนภาษาในทั้งสองประการต่อไป ถ้าจับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันทำงานและทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายเป็น

อย่างใดไม่ว่าจะสนใจหรือไม่ก็ตาม แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย แม้ว่างานนั้นจะเป็นงานที่นักเรียนไม่สนใจ ซึ่งน่าจะเป็นคุณลักษณะที่ดีประจำตัวของนักเรียน ทั้งนี้ลักษณะดังกล่าวอาจเป็นผลของการปลูกฝังเรื่องความรับผิดชอบที่นักเรียนได้รับมาจากโรงเรียน (กรมวิชาการ 2535:31) และสังคมไทยที่เน้นปลูกฝังค่านิยมพื้นฐานให้บุคคลมีความรับผิดชอบมาเป็นเวลานาน (ชนัด ทุมจิต, 2531) ซึ่งเป็นไปได้ว่าการปลูกฝังที่กระทำกันมาเป็นสิ่งที่ยับยั้งผลเนื่องจากสามารถทำให้นักเรียนเป็นบุคคลที่มีลักษณะดังกล่าว ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าครูสามารถมอบหมายงานหรือกิจกรรมให้นักเรียนกลุ่มนี้ทำได้อย่างหลากหลายมาก เนื่องจากนักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานของตน แม้ว่าจะเป็นงานที่ไม่สนใจก็ตาม และข้อที่ว่าฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนดเสมอโดยไม่ต้องให้ใครมาคอยเตือน ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนชอบทำงานที่ได้รับด้วยตนเอง ไม่ต้องการให้ใครมาคอยเตือน ดังนั้นในการมอบหมายงานหรือกิจกรรมต่างๆ ให้นักเรียนทำครูอาจต้องให้อิสระกับนักเรียนเพื่อนักเรียนจะได้ใช้ความคิดและความสามารถอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องเตือนหรือบอกเวลาที่ต้องส่งบ่อยๆ เนื่องจากอาจเป็นการขัดขวางความคิดของนักเรียน

แบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่เป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองสุโขทัย ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ข้อที่ว่าฉันชอบทำกิจกรรมทางภาษาที่มีการให้รางวัล ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มนี้จะเรียนได้ดีถ้าได้รับแรงเสริมที่เป็นรูปธรรมหลังจากที่เขาทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ ลักษณะดังกล่าวนี้ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งที่อยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม (Behaviorism) ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรพิจารณาในจุดนี้เพื่อสามารถออกแบบการสอนโดยนำรางวัลมาวางเป็นเงื่อนไขเพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้อย่างเหมาะสม คำศัพท์ต่อมาได้แก่ข้อที่ว่า ฉันสามารถทำกิจกรรมทางภาษาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่มีบรรยากาศอุ่นสบาย ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะภูมิอากาศของเมืองสุโขทัยนั้นค่อนข้างเย็นกว่าคือ มีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดทั้งปีประมาณ 15 องศาเซลเซียส (สำลี ทองธิว, 2540 : 46) ซึ่งลักษณะของอุณหภูมิดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่าข้อกำหนดของอุณหภูมิที่พอเหมาะสำหรับห้องเรียนทั่วไป กล่าวคือควรอยู่ในระหว่าง 22-27 องศาเซลเซียส (ทัศนีย์ สุจันงค์, 2527: 72) จึงอาจทำให้นักเรียนรู้สึกเย็นและอาจส่งผลให้เรียนรู้ได้ไม่เต็มที่นักเรียนจึงต้องการห้องเรียนที่มีบรรยากาศอุ่นสบายเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่าง

มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ควรคำนึงถึงเรื่องของอุทกภูมิในลักษณะดังกล่าวเพื่อหาทางปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับนักเรียนต่อไป ถ้าจับค้อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ อย่างยืดหยุ่นและสะดวกในการทำกิจกรรม ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันของประเทศญี่ปุ่นที่เปลี่ยนไปเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาผ่านทาง การทำกิจกรรมการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ เกม และเพลง ภาษาอังกฤษ (Tadabiko, 1997 : 154) แทนลักษณะการเรียนการสอนแบบเก่า ซึ่งเน้นที่เนื้อหา และไวยากรณ์ เช่นการเรียนการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล การเรียน การสอนตาม ทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ อันเป็นวิธีที่ไม่สามารถทำให้นักเรียนนำภาษาอังกฤษ ที่เรียนไปใช้ได้ (Kitao, 1995) ทั้งนี้ลักษณะการเรียนการสอนในรูปแบบใหม่ที่เน้นให้นักเรียน มีส่วนร่วมและมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา อาจส่งผลให้นักเรียนต้องการห้องเรียนที่เอื้อต่อ การทำกิจกรรม เพื่อจะสามารถทำกิจกรรมได้อย่างคล่องตัว แต่ในสภาพจริงของห้องเรียน ญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยสังเกตพบนั้นเป็นห้องเรียนที่ค่อนข้างมีความหนาแน่น ระหว่างพื้นที่ภายใน ห้องเรียนกับโต๊ะเรียน ตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในห้องเรียนจึงอาจเป็นการยากหากจะจัด ห้องเรียนที่ใช้เรียนวิชาทั่วไปให้เอื้อต่อการทำกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยมี ข้อสังเกตว่าอาจต้องจัดห้องเรียนไว้สำหรับการทำกิจกรรมทางภาษาโดยเฉพาะเพื่อผู้เรียนจะ ได้ทำกิจกรรมทางภาษาอย่างคล่องตัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูและผู้บริหารจะต้องพิจารณาต่อไป

ทั้งนี้จากข้อมูลแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และเป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน ประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอเกาะ ประเทศญี่ปุ่น สามารถนำมาใช้ในการออกแบบ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่ละกลุ่มได้ดังต่อไปนี้

การออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสม กับแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ควรคำนึงถึง แบบการเรียนในด้านสิ่งแวดล้อมข้อที่ว่านักเรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียน

ที่มีบรรยากาศเป็นสบาย และข้อที่ว่านักเรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นระเบียบ การออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ จึงควรคำนึงถึงบริบททั้งสองประการ โดยนำข้อมูลที่ทราบมาออกแบบห้องเรียนให้มีบรรยากาศเป็นสบาย ทั้งนี้ถ้าโรงเรียนมีงบประมาณเพียงพออาจติดตั้งพัดลมหรือเครื่องปรับอากาศ ถ้ามีงบประมาณไม่เพียงพออาจทำได้ด้วยวิธีการเลือกห้องเรียนซึ่งอยู่ในบริเวณที่มีอากาศถ่ายเทได้ดีที่สุดในอาคาร หรือในโรงเรียนมาจัดเป็นห้องเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วลักษณะการจัดโต๊ะเรียน หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในห้องเรียนควรจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ ไม่ว่าจะจัดในรูปแบบหรือลักษณะใดก็ตาม เป็นต้นว่าการจัดโต๊ะเรียนแบบเป็นแถวตอน การจัดเป็นรูปตัวยู การจัดเป็นรูปตัวที การจัดเป็นรูปครึ่งวงกลม ล้วนต้องจัดให้มีระเบียบและเป็นไปตามระบบของการจัดในแต่ละลักษณะสำหรับแบบการเรียนด้านอารมณ์ ควรคำนึงถึงแบบการเรียนข้อที่ว่านักเรียนสามารถวางแผนในการทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้เสร็จทันตามกำหนด แบบการเรียนข้อนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีลักษณะพื้นฐานที่สามารถเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโครงการ เนื่องจากมีความสามารถวางแผนและทำตามแผนที่วางไว้ให้บรรลุผล ดังนั้นเป็นไปได้ว่าในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะกับแบบการเรียนนี้ ครูอาจนำวิธีการสอนแบบโครงการซึ่งเป็นวิธีการสอนทั่วไปมาประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเกิดเป็นวิธีการสอนใหม่ที่สามารถทำให้นักเรียนกลุ่มนี้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังควรคำนึงถึงแบบการเรียนข้อที่ว่า นักเรียนสามารถทำงานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายตามลำดับความสำคัญก่อน-หลัง และข้อที่ว่านักเรียนสามารถทำงานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนดโดยไม่ต้องให้ใครมาเตือน แบบการเรียนทั้งสองข้อนี้สามารถนำสู่การออกแบบการเรียนการสอนในลักษณะการเรียนด้วยตนเอง (Self Study) เนื่องจากนักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับเสร็จทันกำหนด ตลอดจนสามารถจัดลำดับความสำคัญของงานที่จะทำก่อนหรือหลังได้ ดังนั้นในการออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะกับแบบการเรียนทั้งสองแบบนี้ น่าจะลองนำวิธีการสอนดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ตามแบบการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ยังมีแบบการเรียนในด้านอารมณ์อีกข้อหนึ่งที่ควรคำนึงถึง คือข้อที่ว่านักเรียนสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างดีไม่ว่าจะสนใจหรือไม่ก็ตาม แสดงให้เห็นว่านักเรียนชอบที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษ ครูอาจต้อง

เป็นผู้มอบหมายงานให้นักเรียน ซึ่งอาจเป็นผลดีกว่าให้นักเรียนเลือกเอง เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้ใช้ภาษาประจำชาติในการสอนอาจเป็นผลให้นักเรียนไม่เข้าใจและไม่สามารถที่จะเลือกทำงานต่าง ๆ ได้โดยปราศจากการมอบหมายหรือชี้แนะจากครู สำหรับแบบการเรียนในด้านความรู้ภาษาที่ควรคำนึงถึงในการนำมาออกแบบการจัดการเรียนการสอนได้แก่ข้อที่ว่า นักเรียนชอบการเรียนภาษาทั้งในรูปแบบทักษะสัมพันธ์ฟัง พูด อ่าน เขียน และแบบแยกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถตอบสนองต่อลักษณะการสอนทักษะทางภาษาในทั้งสองแบบ แต่จากข้อมูลที่พบในการวิจัยมีข้อสังเกตว่านักเรียนจะชอบเรียนแบบแยกทักษะน้อยกว่า อย่างไรก็ตามครูอาจลองนำลักษณะการสอนทักษะทางภาษาในสองรูปแบบมาผสมผสานกันโดยอาจเริ่มจากการสอนในลักษณะแยกทักษะในช่วงแรกเพื่อให้นักเรียนมีพื้นฐานในแต่ละทักษะก่อนซึ่งเป็นทฤษฎีที่นิดา (Nida อ้างถึงใน พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ, 2523) กล่าวไว้ แล้วจึงทำการสอนแบบทักษะสัมพันธ์ อันเป็นการสอนที่นักการศึกษาเชื่อว่าสามารถทำให้นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษา(อรุณี วิริยะจิตรรา, 2532) เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมโยงทักษะที่ได้มีพื้นฐานมาก่อนแล้วเข้าด้วยกัน ซึ่งอาจเกิดเป็นรูปแบบใหม่ของการสอนทักษะทางภาษาที่เหมาะสมกับแบบการเรียนของนักเรียนกลุ่มนี้ นอกจากนี้ได้แก่ข้อที่ว่านักเรียนชอบการฝึกฝนการใช้ภาษาค้นคว้าทำแบบฝึกหัด แสดงให้เห็นว่าการทำแบบฝึกหัดยังคงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาของนักเรียน แม้ว่าตามหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 จะเน้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติใช้ภาษามากกว่าการทำแบบฝึกหัดแล้วก็ตาม ทำให้เห็นว่าในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ ครูควรมีแบบฝึกหัดให้นักเรียนทำประกอบบทเรียน สำหรับข้อมูลแบบการเรียนด้านวัฒนธรรมที่พบว่านักเรียนเชื่อฟังและตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังต้องการเรียนกับกระบวนการเรียนรู้ที่ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ แม้ว่ากระบวนการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 จะเปลี่ยนไปเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนแล้วก็ตาม ข้อมูลนี้น่าจะเป็นพื้นฐานในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนที่ยังต้องผสมผสานระหว่างรูปแบบการรับ การถ่ายทอดความรู้จากครู กับการที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางเข้าด้วยกันจึงจะเอื้อต่อการเรียนภาษาของนักเรียน นอกจากนี้แล้วนักเรียนยังระบุว่ามีการเรียนที่ชอบเรียนในห้องเรียนที่ทุกคนทำกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระเบียบ แสดงให้เห็นว่าในการจัดกิจกรรม

การเรียนการสอน ครูต้องคอยควบคุมให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีระบบระเบียบ มีขั้นตอน เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความสับสนวุ่นวายในการทำกิจกรรม เป็นต้น

การออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นแบบการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่นควรคำนึงถึงแบบการเรียนในด้านสิ่งแวดล้อมข้อที่ว่านักเรียนชอบเรียนในห้องเรียนที่มีบรรยากาศอบอุ่นสบาย ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากประเทศญี่ปุ่นมีภูมิอากาศที่ค่อนข้างหนาวเย็นดังนั้นในการออกแบบการสอนให้เหมาะสมกับแบบการเรียนของนักเรียนจึงควรมีการเตรียมเครื่องทำความร้อนไว้ใช้ในวันที่อากาศเย็นมาก เพื่อลดความเย็นและช่วยเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นต้น นอกจากนี้แบบการเรียนอีกข้อหนึ่งที่ควรคำนึงถึง ได้แก่ นักเรียนชอบเรียนในห้องเรียนในห้องเรียนที่สะดวกสบายและเอื้อต่อการทำกิจกรรม ครูจึงควรออกแบบห้องเรียนในลักษณะดังกล่าว โดยอาจจัดห้องเรียนไว้สำหรับการทำกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ ให้เป็นห้องเรียนที่มีพื้นที่เพียงพอในการเคลื่อนไหว ทำกิจกรรมของนักเรียน เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนที่ใช้เรียนวิชาทั่วไปในประเทศญี่ปุ่นอาจทำได้ยาก เพราะพื้นที่ของห้องเรียนและโต๊ะเรียนค่อนข้างหนาแน่น เป็นต้น นอกจากนี้แล้วในด้านอารมณ์ นักเรียนมีแบบการเรียนที่ชอบทำกิจกรรมทางภาษาที่มีการให้รางวัล แสดงให้เห็นว่านักเรียนต้องการรางวัลเป็นแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้นในการออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครู จึงควรนำแรงจูงใจที่นักเรียนชอบมาผนวกไว้เพื่อวางเป็นเงื่อนไขให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์

เมื่อมีรายละเอียดของแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่นมาทำการเปรียบเทียบด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์พบว่า มีแบบการเรียนภาษาอังกฤษข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญดังต่อไปนี้

ในด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพได้แก่ข้อที่ว่าฉันสามารถเรียนรู้อังกฤษได้ดีในห้องเรียนที่เงียบไม่มีเสียงดังอึกทึก นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครตอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูคูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากภาวะของเสียงในกรุงเทพมหานคร ปัจจุบันที่มีค่าเฉลี่ย 68 - 77 เดซิเบล ซึ่งเกินค่ามาตรฐานขององค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของสหรัฐอเมริกา ที่กำหนดไว้ว่าไม่ควรเกิน 70 เดซิเบล อันเกินภาวะเสียงปกติที่ผู้เรียนจะมีสมาธิในการเรียนและการทำงานได้ (ลือชัย คุรุณน้อย, 2541:7) โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครที่มีลักษณะเปิดให้เสียงจากภายนอกห้องเรียนผ่านเข้าไปได้ นักเรียนจึงอาจถูกรบกวนและส่งผลให้เรียนรู้อังกฤษได้ไม่เต็มที่ นักเรียนจึงต้องการเรียนในห้องที่ไม่มีเสียงอึกทึกและไม่มีเสียงรบกวน มากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูคูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ลำดับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีแสงสว่างมากจะช่วยให้ฉันเรียนรู้อังกฤษได้ดี นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดเขตการศึกษาเมืองฟูคูโอกะประเทศญี่ปุ่นตอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ทั้งนี้น่าจะมาจากลักษณะทางกายภาพของเมืองฟูคูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งอยู่ในเขตอบอุ่น กล่าวคืออยู่ระหว่างละติจูดที่ 33 องศา 35 ลิปดาเหนือ (Fukuoka Prefecture Tourist Association, 1998 : 4) อันเป็นเขตที่ได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์น้อย จึงเป็นไปได้ว่าแสงสว่างในห้องเรียนโดยทั่วไปซึ่งเปิดรับแสงสว่างจากธรรมชาติภายนอกห้องเรียน อาจไม่พอเพียงที่จะทำให้นักเรียนเรียนรู้อังกฤษได้ดี นักเรียนส่วนใหญ่จึงตอบว่าต้องการห้องเรียนที่มีแสงสว่างมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

ในด้านอารมณ์ ได้แก่ ข้อที่ว่าการเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมในบางครั้งจะใช้เวลานานแค่ไหนก็ไม่เบื่อ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครตอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูคูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่มีช่วงสมาธิในการเรียนที่ยาวนานกว่า ทั้งนี้น่าจะมามีพื้นฐานมาจากหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ปลูกฝังสืบต่อกันมาในเรื่องของขันติ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น ซึ่งมีอิทธิพลทำให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มี

ช่วงสมาธิที่ยาวนาน และข้อที่ว่าแม้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษบางครั้งทำให้ฉันสับสนไม่เข้าใจ และไม่รู้ว่าจะใครถูกหรือผิดแต่ฉันก็ยังอดทนและตั้งใจเรียนที่สุด นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปทุมธานี ประเทศญี่ปุ่น คอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะนิสัยของคนญี่ปุ่นที่สืบทอดกันมาในแง่ของความตั้งใจทำสิ่งต่าง ๆ อย่างดีที่สุดในสิ่งที่ยอมรับโดยทั่วไป (ฉรรค์ สนิทสวัสดิ์, 2524:10-11) จึงเป็นไปได้ว่าลักษณะนิสัยที่สืบทอดกันมาดังกล่าวทำให้ผู้เรียนคอบแบบการเรียนในรายชื่อนี้มากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

ในด้านสังคมได้แก่ข้อที่ว่าฉันจะเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมทางภาษา ได้ดีหากได้ทำร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปทุมธานี ประเทศญี่ปุ่น คอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากลักษณะนิสัยของคนญี่ปุ่นและจุดเน้นที่เด่นชัดของสังคมญี่ปุ่นที่สืบทอดกันมาในเรื่องของการเรียน การทำงาน หรือการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม (เจดิว ฤกษ์รุจิพิมล, 2531 : 121) ซึ่งเป็นจุดเน้นที่เด่นชัดกว่าสังคมไทย น่าจะเป็นสาเหตุที่ส่งผลให้ผู้เรียนส่วนใหญ่คอบว่าชอบเรียนเป็นกลุ่มมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ลำดับต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าฉันอยากเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ทั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปทุมธานี ประเทศญี่ปุ่น คอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จากผลการวิจัยที่พบน่าจะมาจากการที่ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นสื่อกลางในการติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ในโลก (Duppenthaler, Viswat and Onaka, 1989) และในขณะนี้กระทรวงศึกษาธิการญี่ปุ่นกำลังสนับสนุนและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก แต่ยังมีปัญหาว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นไม่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อีกทั้งครูผู้สอนที่เป็นชาวญี่ปุ่นซึ่งต้องเป็นต้นแบบในการออกเสียงไม่สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจน เนื่องจากเสียงของภาษาญี่ปุ่นไม่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษ (ฉรรค์ สนิทสวัสดิ์, 2524; Kitao :1995) ด้วยสาเหตุนี้จึงอาจ

ส่งผลให้นักเรียนต้องการเรียนกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับใกล้เคียงเจ้าของภาษา เพื่อสามารถเป็นต้นแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องสำหรับนักเรียน มากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ที่ไม่มีปัญหาในเรื่องดังกล่าวมากนัก เนื่องจากเสียงของภาษาไทยมีวรรณยุกต์ทำให้เกิดการผันเสียงและเลียนเสียงภาษาอังกฤษได้มากกว่า

ในด้านการรับรู้ภาษาได้แก่ข้อที่ว่าฉันชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการฟัง เช่น ฟังครูพูด ฟังเทป บทสนทนา ฟังเพลงภาษาอังกฤษ เป็นต้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ชอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองชุกโอคะ ประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่นักเรียนที่เป็นคนไทยได้รับการปลูกฝังให้เป็นผู้ฟังมาโดยตลอด ตามพื้นฐานวัฒนธรรมไทย เป็นต้นว่า การเชื่อฟังครู หรือผู้ที่มีอาวุโสมากกว่า เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เรด (Reid, 1987) ที่กล่าวถึงแบบการเรียนของนักเรียนไทยว่าเป็นแบบการเรียนแบบเป็นผู้ฟัง (Audio Learning) อีกด้วย คำศัพท์ต่อมาได้แก่ข้อที่ว่าหากฉันได้เขียน ได้จดบันทึกสิ่งที่เรียนจะทำให้ฉันเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครชอบมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองชุกโอคะ ประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นผลของความคุ้นเคยกับสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนที่นักเรียนต้องเขียน ต้องจดบันทึก ซึ่งเป็นวิธีการเรียนที่ได้กระทำกันมาตลอดเนื่องจากครูไทยส่วนใหญ่ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ต่างมีความเชื่อว่าการให้นักเรียนได้จดบันทึกความรู้หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้เรียน จะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหานั้นเพิ่มขึ้นได้ (กรมวิชาการ, 2535) การที่นักเรียนอยู่ในลักษณะการเรียนดังกล่าวมาเป็นเวลานาน จึงอาจส่งผลให้นักเรียนมีแบบการเรียนที่ต้องการการเขียนและการจดบันทึก

ในด้านวัฒนธรรมไม่พบแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนข้อที่มีจำนวนของผู้ตอบระหว่างผู้เรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. อภิปรายผลการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูใช้สอน

จากข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยรวบรวมได้จากการสังเกต พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ใช้วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบฟัง - พูด และวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ วิธีการสอนที่ครูใช้สอนดังที่กล่าวมาล้วนเป็นวิธีการสอนที่รับมาจากสหรัฐอเมริกาและยุโรป แสดงให้เห็นว่าในประเทศไทยยังขาดการพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนของนักเรียนไทย นอกจากนี้ไม่พบผลการศึกษาอื่นที่ศึกษาเพื่อค้นหาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยใช้สอน หากแต่พบว่าการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ที่ทำในประเทศไทย เป็นการนำวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่รับมาจากสหรัฐอเมริกาและยุโรปซึ่งคิดว่ามีประสิทธิภาพ ไปทดลองใช้เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เป็นต้นว่า พัทธิมล บุญมัย (2537) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กับวิธีการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร วินัด คงใจดี (2539) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร กับการสอนตามคู่มือครู

จากข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยรวบรวมได้จากการสังเกต พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ใช้วิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนแบบฟัง-พูด วิธีการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธีการสอนแบบชักชวน วิธีการสอนที่ครูใช้สอนดังที่กล่าวมาล้วนเป็นวิธีการสอนที่รับมาจากสหรัฐอเมริกาและยุโรป แสดงให้เห็นว่าในประเทศญี่ปุ่นยังขาดการพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนของนักเรียนที่เป็นคนญี่ปุ่น นอกจากนี้ไม่พบผลการศึกษาอื่นที่ศึกษาเพื่อค้นหาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศญี่ปุ่นใช้สอนผู้เรียน หากแต่พบว่าการศึกษาที่เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ในประเทศญี่ปุ่น จะเป็นการศึกษาเพื่อหาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นวิธีที่ได้ถูกคิดค้นขึ้นในสหรัฐอเมริกา และยุโรปมาใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะของชาวญี่ปุ่น (Kitao, 1995)

4. ผลการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร และโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองชุกโอคะ ประเทศญี่ปุ่น

วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวชากรรมและการแปล วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกคภาพ วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนแบบความรู้ความเข้าใจ และวิธีการสอนแบบตรง ดังที่จะนำมาอภิปรายต่อไปนี้

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนแบบไวชากรรมและการแปลเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร นั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามที่ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การชอบเรียนภาษาอังกฤษผ่านทาง การอ่าน การเขียน และการทำแบบฝึกหัด การชอบเรียนภาษาอังกฤษโดยทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนทั้งชั้น การชอบเรียนในห้องเรียนที่ออกแบบจัดวางวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ อย่างเป็นระบบระเบียบ การเชื่อฟังและตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน ส่วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนคือวิธีการสอนแบบไวชากรรมและการแปล(วาสนาโกวิทยา,2525 ;ทิพวัลย์ มาแสง,2532; สุมิตรา อังวัฒนกุล ,2537)

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนแบบเจียบเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร นั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามที่ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การชอบเรียนในห้องเรียนที่เจียบไม่มีเสียงดังอึกทิก การเป็นผู้ที่มีช่วงสมาธิในการเรียนยาว การเป็นผู้ที่มีความจดจ่อกับสิ่งที่เรียน การเป็นผู้ที่มีความสามารถแก้ไขอุปสรรคในการเรียนที่พบ การชอบเรียนรู้ผ่านการสังเกต การชอบเรียนรู้จากการฟัง

สิ่งที่ครูสอน การขอการเรียนที่มีการช่วยเหลือซึ่งพากันในกลุ่มเพื่อน ถ้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบเจียบ (สุมิตรา อังวัฒนกุล,2537)

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนตามเอกัตภาพ เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครตามที่ ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การขอเรียนในบรรยากาศของห้องเรียนที่ไม่อึดอัดทึกรึกรึโครม การขอเรียนโดยการทำแบบฝึกหัด การมีความสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องให้ใครมากระตุ้นเตือน การมีความสามารถแก้ไขอุปสรรคที่พบในการเรียน ถ้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนกับวิธีการสอนตามเอกัตภาพ (สุไร พงษ์ทองเจริญ,2526)

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครตามที่ ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การขอเรียนรู้ภาษาผ่านการอ่าน การเขียน การทำแบบฝึกหัด การขอการเรียนภาษาที่เปิดโอกาสให้มี ักปฏิบัติใช้ภาษา การเป็นผู้ที่เชื่อฟังและตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน ถ้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537)

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนแบบตรง เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครตามที่ ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การขอเรียนกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา การขอเรียนในบรรยากาศของห้องเรียนที่จัดไว้คล้ายกับ

การเรียนในประเทศเจ้าของภาษา การชอบเรียนรู้ภาษาจากการเลียนแบบการพูดและท่าทางการใช้ภาษาของครู การชอบเรียนภาษาอังกฤษหากได้พูดหรือสนทนาบ่อยๆ ตลอดจนการเชื่อฟังและตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน ล้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนกับวิธีการสอนแบบตรง (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526 ; สุมิตรา อังวิฒนกุล, 2537)

วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ วิธีการสอนแบบเงียบ วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และวิธีการสอนแบบตรง

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนแบบเงียบเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่นนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ตามที่ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การชอบเรียนในห้องเรียนที่เงียบ ไม่มีเสียงดังอึกทึก การมีช่วงสมาธิในการเรียนยาว การเป็นผู้ที่มีความจดจ่อกับสิ่งที่เรียน การเป็นผู้ที่มีความสามารถแก้ไขอุปสรรคในการเรียนที่พบ การชอบการเรียนที่มีการช่วยเหลือพึ่งพากันระหว่างเพื่อน ล้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบเงียบ (สุมิตรา อังวิฒนกุล, 2537)

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะประเทศญี่ปุ่นนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ตามที่ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ การชอบเรียนเป็นกลุ่ม การชอบเรียนโดยได้รับความช่วยเหลือแนะนำจากครูหรือเพื่อน การชอบเรียนในห้องเรียนที่สะดวกในการทำกิจกรรม และการไม่ปฏิบัติตนหรือแสดงความขัดแย้งกับผู้อื่น (สุมิตรา อังวิฒนกุล, 2540) ล้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์

จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีการสอนแบบตรงเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูงไอกะ ประเทศญี่ปุ่นนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูงไอกะ ประเทศญี่ปุ่น ความที่ได้ข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจแบบการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งได้แก่ การชอบเรียนกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา การชอบเรียนในบรรยากาศของห้องเรียนที่จัดไว้คล้ายประเทศเจ้าของภาษา การชอบเรียนรู้จากการเลียนแบบการพูดและท่าทางการใช้ภาษาของครู การชอบเรียนภาษาอังกฤษหากได้พูดหรือสนทนาบ่อย ๆ ถ้วนเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนกับ วิธีการสอนแบบตรง (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537)

5. อภิปรายผลการเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้สอนกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่พบว่าเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร และ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูงไอกะ ประเทศญี่ปุ่น

จากผลการเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้สอนกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร ใช้วิธีการสอนจำนวน 3 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบฟัง - พูด และวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ และพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี หากได้เรียนด้วยวิธีการสอนจำนวน 5 วิธี ได้แก่วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกัตภาพ วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ และวิธีการสอนแบบตรงนั้น จากข้อมูลพบว่าในบรรดาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูนำมาใช้สอนเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ 2 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล และวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ

ทั้งนี้มึวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีก 3 วิธี แต่ครูไม่ได้นำมาใช้สอน ได้แก่วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกัคภาพ และวิธีการสอนแบบตรง แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูนำมาใช้นั้นสอดคล้องกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพียงบางส่วน จึงเป็นไปได้ว่ายังไม่เพียงพอต่อการทำให้นักเรียนเรียนรู้อาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูจึงควรพิจารณาว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ไปใช้เพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้อาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากยิ่งขึ้น

จากผลการเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้สอนกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอคะ ประเทศญี่ปุ่น พบว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอคะ ประเทศญี่ปุ่นใช้สอนผู้เรียนมีเป็นจำนวน 5 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนแบบฟัง - พูด วิธีการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธีการสอนแบบชักชวน และพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูดูโอคะ ประเทศญี่ปุ่น สามารถเรียนรู้อาษาอังกฤษได้คิด้าได้เรียนด้วยวิธีการสอนจำนวน 3 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และวิธีการสอนแบบตรง จากข้อมูลพบว่าในบรรดาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนนำมาใช้นั้นมีอยู่เพียง 1 วิธีที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ วิธีการสอนแบบตรง ทั้งนี้มีวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน อีก 2 วิธี แต่ครูไม่ได้นำมาใช้สอนได้แก่ วิธีการสอนแบบเจียบ และวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ครูนำมาใช้นั้นสอดคล้องกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพียงบางส่วน ซึ่งเป็นไปได้ว่ายังไม่เพียงพอต่อการทำให้นักเรียนเรียนรู้อาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูจึงควรพิจารณาว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ไปใช้เพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้อาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานครและ โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองปูญ โอคะ ประเทศญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ

ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ปีที่ 5 นั้น ควรคำนึงถึงแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนที่จะเลือกรับวิธีการสอน ภาษาอังกฤษ ตลอดจนเลือกรับนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ ของต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกาและยุโรป ซึ่งมีอิทธิพลมากต่อการจัดการศึกษา ในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นมาใช้กับนักเรียน เนื่องจากวิธีการสอนและนวัตกรรม ดังกล่าวเหล่านั้นแม้จะใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในประเทศที่คิดค้นขึ้น แต่ไม่แน่นอน เสนอไปว่าจะสามารถนำมาใช้ได้ลิในทั้งประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากเป็นสิ่งที่ สร้างขึ้นบนพื้นฐานของลักษณะบุคคลิกภาพ สังคม และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การเลือกรับ มาใช้โดยไม่ ได้ศึกษาถึงแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเสียก่อน จึงอาจเป็นสิ่งที่ ไม่เหมาะสม และไม่อาจทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจาก ลักษณะของวิ ธี การสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธี ตลอดจนนวัตกรรมดังกล่าวเหล่านั้น ไม่สอดคล้องกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จึงควรมุ่งพิจารณาแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนก่อนที่จะเลือกรับเอาวิธีการสอน ตลอดจนนวัตกรรมทางการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษดังกล่าวมาใช้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

ครูเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการนำเอาหลักสูตรภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้ ในการจัดการเรียนการสอนภายในห้องเรียน หากเป็นไปได้ควรพิจารณาถึงแบบการเรียน

ของนักเรียนในชั้นของคน แล้วจึงเลือกสรรวิธีการ สาระ ตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอน ความหลักสูตรภาษาอังกฤษมาใช้กับนักเรียน เพื่อให้ทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อทราบว่านักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในบริบทของสังคมและวัฒนธรรมเดียวกันนั้นมีแบบการเรียนแบบใด เหมือนกันหรือแตกต่างกัน อันจะเป็นข้อมูลพื้นฐานนำสู่การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของคนส่วนใหญ่ทั้งในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย